

Rob Kloosterman

Einde Gooi, een landgoed met bos en grasland in het Zuiden van 't Gooi, tegen Loosdrecht aan. Ooit, in de 19e eeuw, drongen de Drechters dit gebied binnen, hongerend naar bruikbaar land. Het tegenwoordige beheer aldaar richt zich niet op een netjes onderhouden bos, maar gelukkig meer op een situatie waarin dood en oud hout kan blijven liggen en staan. Erg vogelvriendelijk dus voor hollenbroeders, insectenetters en soorten welke laag bij de grond broeden zoals Roodborst, Winterkoning en Heggemus, welke in de vele bijeenveegde hopen dood hout een geschikte nestplaats vinden.

Excursieleider Adrie Vermeule mocht 's ochtends vroeg de om en nabij veertig liefhebbers ontvangen, waarvan de meesten precies om 9 uur en bloc arriveerden. De gehele excursie zouden wij mogen genieten van een redelijke weersgesteldheid met bedekte hemel zonder regen of wind. Op pad dus, over zeer natte paadjes in deze, ook zonder blad prachtige omgeving van vooral oude knestige beuken, zomereiken en coniferen.

Iemand wilde Adrie laten beloven hem eindelijk eens een Kleine Bonte Specht te laten zien. U kunt het geloven of niet, maar er komt er een aangevlogen en gaat op een hoge zijtak zitten, vlak naast een..... Grote Bonte Specht!! In één keer twee verschillende spechtesoorten in de kijker. Wat een bof!! Naast de schaarse en voorzichtige roffels van de Grote Bonte Specht horen we veelvuldig het gehinnik van de Groene Specht. Zien laat hij zich niet. Dat geluid van die Groene, zou het nu lachen of hinniken zijn? Als het lachen is, lacht een paard dan ook? Als het hinniken is, hinniken wij dan als wij lachen? In elk geval, dit gebied is een waar paradijs voor spechten en andere hollenbroeders. Sommige (dode) bomen zitten dusdanig onder de nestgaten dat ze op torenflats gaan lijken. Uit een paar gaten loopt een zwart drab. Daar blijken vleermuizen in te zitten. Van de mezenfamilie zien we een baltsende Pimpel- en Koolmezen, de Staartmees, Kuifmees, Zwarte Mees alsmede Matkoppen welke Glanskoppen blijken te worden als ze zich laten horen. Erg moeilijk uit elkaar te houden die laatsten.

Olijfgroene Goudhaantjes zitten elkaar achterna in de boomtoppen, slaken plotseling een alarmtoon en zijn doodstil bij het naderen van een Sperwer. Aan de sporen in de dikke blubber kunnen we zien dat "Einde Gooi" een dassengebied is. Jammer genoeg worden de dassen nog wel eens door het verkeer overreden. Dassentunnels dus! (Daar wordt aan gewerkt.Red.)

Boomkruipers rennen met korte rukken tegen de boomstammen op, hun stijve staart tegen de bast gedrukt. Boomklevers klimmen en dalen alle richtingen uit, zonder gebruik te maken van hun staart. Roodborst en Winterkoning laten zich horen. Dit is een geluiden-excursie, waarbij gelukkig meerdere experts aanwezig zijn om de anderen wegwijs te maken in deze geluidenjungle. De zangers hebben geduld met ons. Ontelbare malen herhalen zij hun zang. Hoog in de beuken fourageren Vinken en Kepen. Een Goudvink laat zich horen. Tijdens het passeren van een prachtige open houten hooischuur toch even kijken of er zich ook uilen in ophouden. Jammer, niets te zien. En wij gaan ook al niet naar de Fansuilen roestplaats wegens te grote belangstelling en dus te grote kans om ze te verstoren. Een Buizerd komt over. Hier zien we dat een Zwarte Kraai, welke er naast vliegt, zijn vleugels naar boven en naar onderen doorzwiept, terwijl de Buizerd zijn vleugels veel minder beweegt. Steeds leren wij weer wat. Tussendoor worden regelmatig Vlaamse Gaaien, Merels, Eksters, Houtduiven, een enkele Holenduif, Blauwe Reiger en Koperwiek waargenomen. Voor wie omhoog kijkt trekt een groep Grauwe Ganzen voorbij en laat zowaar een Veldleeuwerik zich voorzichtig horen. Zilvermeeuwen gakkeren rond.

Ver dragend is de luide en melancholieke zang van de schuwe Grote Lijster. Plotseling staan we voor een half ondergelopen stuk weiland, omzoomd door hoge beuken welke zich prachtig weerspiegelen in het water. Het biotoop van het schuwe Witgatje, waar we er dan ook drie van zien. Bewoner van vochtig bosland, met snipachtige vleugelslag en bijna zwarte ondervleugels en bovendelen. Hij dankt zijn naam aan de helder witte stuit. Onze zeer jeugdige jongste deelnemer noemde ze Witkontjes. Dat kan ook, wat mij betreft.